

vila samoglasnikov, dvoglasnikov in njihove barvitosti je slovenščina prav posebno prikladna za lirsko pesem. Da je to res, nam potrjuje slovensko slovstvo, ki je prav v liriki najprej doseglo svoj višek. Dva največja slovenska poznavalca tujih slovstev, Matija Čop in Josip Stritar, sta zato tudi primerjala slovenščino najblagoglasnejšemu knjižnemu jeziku, kakor navadno pravijo, italijanščini.

* * *

Iz vsega smo torej videli, da je naš slovenski jezik tako čudovito bogat in lep, ne

samo navadno občevalno sredstvo, temveč tudi táka umetniška vrednota, da se nam ga ni treba nikjer pred svetom sramovati. Naš jezik je naše najlepše in najsvetejše. Zato ga moramo z ljubeznijo gojiti in se vedno in povsod potegovati za njegove pravice, zakaj z njim smo in izginemo. Naši pesniki in pisatelji so nam v tem jeziku napisali dela nesmrtnne vrednosti. Imena: Vodnik, Prešeren, Levstik, Jenko, Jurčič, Gregorčič, Stritar, Kersnik, Aškerc, Finžgar, Cankar, Župančič in še dolga vrsta so nam najvarnejše potrdilo našega jezikovnega in narodnega obstoja.

Naša vas.

France Pernišek.

Slovenci smo majhen in reven narod in res ne bomo v veliki zmoti, če trdimo, da tvori slovenski kmečki stan 100.000 družin. Pa vendar je kmet steber slovenskega naroda, ki se mora za svoj obstoj zahvaliti samo kmetu, kateri je z brezprimernimi žrtvami in s čudovito ljubeznijo do svoje zemlje vztrajal na tej zemlji ter skozi stoletja prenašal krvavo oblast tujih valptov. Ker mu njegovi narodni sovražniki niso mogli iz srca iztrgati ljubezni do zemlje, mu tudi niso mogli vzeti jezika ter verske in narodne zavesti. In tudi zdaj velja isto: dokler bomo imeli toliko zemlje, da bomo na njej in od nje lahko živeli, bomo tudi kot narod ostali.

Gospodarska stiska v novejšem času hudo pritiska na kmečki stan. Tudi naš kmečki dom ima nevarnosti in svoje sovražnike, ki mu počasi in smotno izpodkopavajo temelje, da bi ga zrušili in uničili. Kateri so glavni sovražniki kmečkega doma, odkod nam prete nevarnosti? Kako smo zašli in zakaj smo zabredli v tako revščino?

Zemljo kmetom.

Kmečka mladina zapušča rodno zemljo, ker na domu ni zanjo prostora. Pri nas je še ponekod navada, da se posestva ob smrti staršev razdele v enakih deležih med brate in sestre. Tako imamo ponekod veliko število ubogih kočarjev, ki imajo le krpico zemlje, kopo otrok in en, skupen domek, v katerem prebiva pet ali še več družin. Tako razkosavanje kmečkega doma ustvarja kmečke proletarce in množi mestni proletariat ter povečuje revščino na kmetih in v mestih.

Mnogokje pa ne razdele posestva med otroke, ampak hočejo v denarju podeliti vsakemu enak delež. Glavni dedič ne podeduje nič več kot drugi. Bratom in sestram mora izplačati deleže v denarju. Ker pridejo tako mladi ljudje na lahek način do visokih dot, jih ne znajo ceniti in jih kmalu zapravijo. Gospodar, ki je prevzel posestvo, pa se že od začetka zadolži čez glavo in se vse življenje ne more izkupati iz dolgov. Tako mu je že v kali onemogočeno uspešno gospodarjenje.

Pri nas se kmečko družinsko občestvo razkraja. Neomozeni bratje in sestre so nekaj ostali doma kot »strici« in »tete« in delali za napredek doma. Danes je kruh takih »stricev« in »tet« hudo grenak in prepojen s solzami. Tudi kmečki posli so na starost bili preskrbljeni, ker jih je gospodar obdržal tudi tedaj, ko so onemogli. Danes tega ni več.

Mladi ljudje danes beže s kmetov v mesta in v tujino. V njih živi želja po lastni zemlji, po lastnem domu in družini. Polni upanja hite v mesta, toda velikokrat se bridko prevarajo. Tu ne dobe dela in zaslužka, zato tudi nimajo prihrankov in si ne morejo ustvariti ne doma ne družine. Preostane jim le stradež, potepušтво ali še kaj hujšega. Kmečkemu domu pa manjka delovnih rok. Kam torej s kmečko mladino?

Za vse imamo dovolj dobre zemlje. Vsi naši otroci bi bili lahko preskrbljeni in vsi bi si lahko ustvarili, čeprav skromen, pa vendar svoj dom in družino. Treba bi bilo samo skrbeti, da bi se stalno izvajala agrarna reforma in nadzirala nakup in prodaja kmečkih posestev. Mnogo je še pri nas rodovitne, a

neobdelane zemlje, ki jo imajo v lasti razni veleposestniki, denarni močočniki in celo tujci. Na tej zemlji bi moglo živeti na deset tisoče kmečkih družin.

Zaradi hudih razmer poje v naših vaseh biriški boben in posestva se prodajajo. Dan za dnem pa ta posestva prehajajo v last advokatov, trgovcev in bank, torej v roke nekmetov, ki zemljo spremenijo v sadovnjake in lovišča, z doma pregnani otroci pa pritiskajo na mestne kljuge. Denarni močotci zopet kopičijo veleposestva. To je za narod nesreča in gorje narodu, ker ob naši meji delajo to tujci.

Zemlja, ki je plodna in sposobna za obdelovanje, naj se vzame tujcem in vsem, ki je sami ne obdelujejo, ter naj jo dobe kmetje, ki bodo od nje živeli. Treba je paziti na to, kdo kupuje zemljo in komu ta prehaja v last. Zabraniti moramo ponovno kopičenje veleposestev.

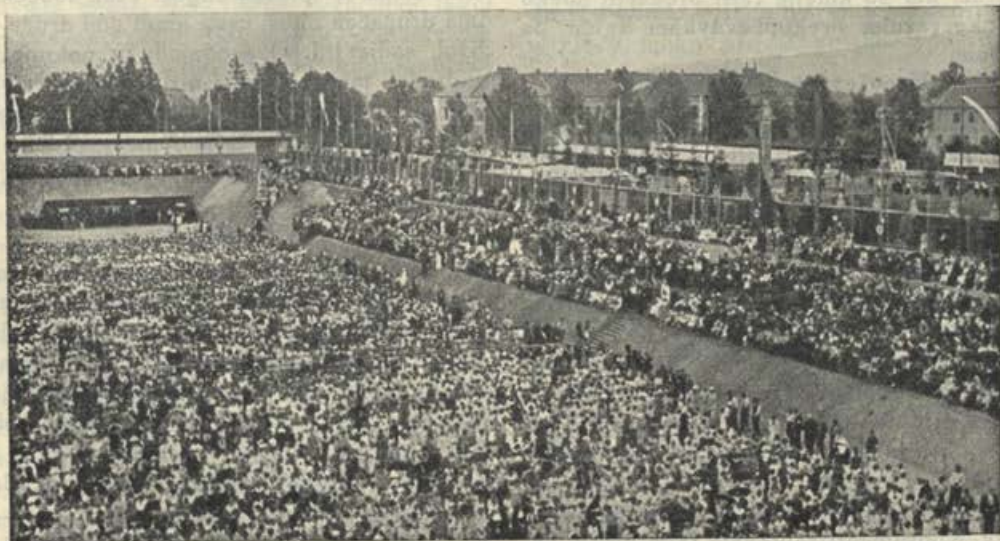
Za novo nastajajoča posestva je treba točno določiti velikost in obseg posestva in ugotoviti lastnika. Kmečkim ljudem pa je treba pomagati s tem, da dobe za nakup zemlje brezobrestna ali pa nizkoobrestna posojila, ki bi jih vračali na daljšo dobo. Če država nima toliko denarja, da bi dajala posojila, naj prevzame vsaj obresti od posojil, ki bi jih kmetje najeli pri denarnih zavodih. Z drobljenjem zemlje se bo res zmanjšal donos v posameznih pridelkih, a skupen donos zemlje je pri malih in srednjih posestvih večji kot pri velikih. Če so se mogli v Banatu naseljevati Nemci,

zakaj ne bi pomagali lastnim otrokom? Samo narodu in državi koristi pametno naseljevanje kmečkih družin. Za narod pa je velikega pomena, da se priseljenci lahko naseljujejo v zdravih, rodovitnih krajih in skupno po narodnosti.

Kmečka nesolidnost in nesloga.

Trda je danes za denar in ponekod ga nimajo niti za sol. Koliko pehanja in truda je treba za dinar! Kar kmet kupi, mora drago plačati, a svoje pridelke prodaja za sramotno ceno. Toda revščine smo v precejšnji meri tudi sami krivi. Tepe nas naša nesolidnost, nesloga in prekupčevalstvo. Pri prodaji pridelkov smo nesolidni. Samo en primer: Trgovec je kupoval pri kmetih sadje. Ponudili so mu najlepša jabolka, kar so jih imeli. Zadovoljen z blagom je trgovec sklenil kupčijo. Ko pa so mu sadje pripeljali, je bilo nametano, najrazličnejše vrste zmešane, obtolčeno, gnilo in umazano. Trgovec je tako sadje odklonil in kmetje so mu ga nazadnje morali dati za vsako ceno. Prav tako je tudi pri kupčiji z živino, jajci, mlekom in drugimi pridelki. Morda je trgovec tako naletel pri nekaterih kmetih ali mogoče le pri enem, a pozneje ne zaupa nobenemu več. Ponudi najnižjo ceno, da se zavaruje pred izgubo. Če dobi slabo blago, je s tem krit, če dobro, je dobiček večji, vedno pa je udarjen kmet.

Pri Dancih je združništvo zelo razvito. Vnovčevanje pridelkov posredujejo zadruga. Kmet pripelje zadrugi jajca, maslo, sir itd. Vsak zaboj jajec, ki je namenjen za izvoz, od-

Kongresna pobožnost na Stadionu. Pogled na množice izpred tribune.

pro in pregledajo samo eno jajce. Če je to pokvarjeno, vrnejo kmetu cel zaboj.

Nesolidnost kmetov pri prodaji pridelkov vzbuja pri trgovcih nezaupanje, in to v veliki meri povzroča nestalne in nizke cene. Kakršno blago smo ponudili, tako moramo oddati: skrbno izbrano, zdravo, pravilno in lepo spravljeno v zaboje, vreče in podobno. Tako blago bo trgovec lahko prodal, zato ga bo rad tudi draže plačal.

Med seboj so kmetje nesložni in si preveč radi nagajajo. Poglejmo samo na naša se, mišča in ljubljanski trg, pa bomo videli, da je res tako. Naj navedem samo dva resnična primera: Kmeta prodajata prašiče. Prvi se pravkar pogaja z mesarjem za ceno, pa se že vrine vmes drugi ter ponudi svojega prašiča ceneje. Seveda je kupil mesar od tega, čigar prašič je bil cenejši.

Na trgu prodajajo kmetice mleko. Mestna gospa vpraša, koliko stane steklenica mleka (1½ litra). Kmetica zahteva 3 dinarje. Gospa se našobi. Kar se oglasi sosedna kmetica in ponudi steklenico za Din 1.50. Nazadnje je bilo mleko prodano za en dinar.

Mesto bo pojedlo in popilo, kar in kolikor more jesti in popiti, čeprav bo hrano malo draže plačalo. Če si torej kmetje nagajajo med seboj, imajo škodo sami. S tem da sosed škoduje sosedu pri ceni, ubija ceno.

Ko bi kmetje za vnovčevanje svojih pridelkov imeli združeno organizacijo, bi bolje živeli. A pri nas se včasih niso obnesle niti združne mlekarne, ker so kmetje rajši prodajali mleko pod roko raznim prekupčevkam kakor pa zadrugam.

Vnovčevanje pridelkov.

Skupno s kulturo rastejo tudi kulturne in življenjske potrebe in zahteve ljudi. Kolikor višja je kultura, toliko večje so potrebe in zahteve. Če hoče človek tem potrebam kar najbolj ustreči, mora gledati, da do teh užitkov poceni pride. To velja tudi za prehrano. Ljudje danes gledajo na to, da se okusno, zdravo in poceni hranijo in da pri tem ne trpi njihovo zdravje. Zato gledajo na kakovost, užitnost, hranilno vrednost in obliko hranil. Za vsak pridelek je danes človeški okus napačno določen predpis, opis, tip ali standard blaga.

Težko je danes za blago posamič iskati kupcev. Konsumenti zahtevajo tako blago, katerega kakovost poznajo, ki ga lahko dobe

vedno enakega in kolikor hočejo. Kdor ima blago, katerega lastnosti so konsumentom znane in o katerem so prepričani, da je dobro in zanesljivo vedno enako, tak bo svoje blago lahko takoj prodal. Zato bomo morali tudi pri nas gledati na to, da bomo svoje blago imeli izbrano, v zadostni množini, vedno enako, lepo in okusno opremljeno, to se pravi, standardizirano. Blago, ki ga hočemo spraviti na svetovni trg, mora prestati strogo in nepristransko kontrolo. Na ta način bo naše blago dobilo dober sloves in bodo kupčije s kmečkimi pridelki dobile pravi razmah, pridelki pravo ceno. Le tako blago, ki je odlične kakovosti, ima visoko in stalno ceno. Čimbolj bomo dvignili kakovost naših pridelkov, boljše in višje bodo cene. Pri taki prodaji pa ne bomo mogli ostati brez vnovčevalnih zadrug. Blago moramo postaviti na trg ob pravem in ugodnem času, treba je zanj skrbeti med prevozom, da se ne pokvari, in poskrbeti je treba za primerna skladišča. In če hočemo doseči še to, da bomo izločili razne prekupčevavce in da bo dobiček ostal samo kmetu, potem je pač vsakomur jasno, da brez zadrug ne bo šlo.

Vendar ne smemo gledati samo na čim večji dobiček. Glejmo, da pridobimo svojemu blagu dobro ime in sloves. To dosežemo samo s solidnostjo in poštenostjo. Zahtevati moramo, da imamo te zadruge sami v rokah, da ne bomo doživeli razočaranj, kakor se je to zadnje leto dogajalo pri kupčiji s pšenico in sadjem.

Pri nas vlada proti standariziranju in kontroli blaga še splošen odpor. Vsak sodček vina ima drugačen okus, vsak kmet goji druge vrste fižol, sadje itd. O prodajnih in nakupovalnih zadrugah mnogi kmetje niti slišati nočejo. Dokler pa ne bodo vsi kmetje složni in vneti za skupno delo, toliko časa bomo v vedni nevarnosti, da bomo ob suhih letih otepali največjo revščino.

Reklama.

Dobro blago se samo hvali. To je deloma res. Danes pa je treba storiti še nekaj več. Za svoje blago moramo pri konsumentih vzbuditi tudi zanimanje. Moramo ga jim ponujati in vsiljevati, v njih moramo vzbuditi željo po našem blagu, vplivati moramo nanje, da se jim blago priljubi. To se nam v veliki meri posreči s spretno reklamo. Mislil bo kdo, da je reklama za kmetijstvo brez pomena. — Ali je treba ženskam n. pr. mazati obraz? Ne! In vendar bo kmalu težko najti naraven obraz.

Zakaj? Vsi naši časopisi brez izjeme priobčujejo stalno in spretno reklamo za razna mazila in moke. Ženske se dajo pregovoriti. Trgovci in tovarnarji žrtvujejo za reklamo težke milijone. Če ne bi imeli uspeha, bi tega ne delali. Zakaj naj bi torej le za kmečke pridelke ne delali reklame? Reklama pa mora biti poštena in to, kar ponujamo, obljublamo in hvalimo, mora odgovarjati resnici. Nesolidna in lažniva reklama več škoduje kot koristi.

Konjunktura.

Skrivnost uspeha tiči v tem, da imamo za vsako delo sestavljen načrt. Nепremišljeno in slučajno delo je brez prave vrednosti. Tudi gospodarstvo bi morali voditi premišljeno in po nekem načrtu. Pri nas pa delamo na slepo in slučajno ter včasih res le slučajno zadenemo. Zato pa imamo tako malo uspehov.

Kaj nas učijo Američani? Amerika zbira raznovrstne gospodarske podatke z vsega sveta. Te skrbno zbrane podatke uredi, natisne in okoli novega leta razpošlje vsem kmetom. V teh poročilih pove država kmetom: koliko obdelane zemlje je bilo posejane s pšenico tako v ameriških kakor v vseh drugih državah, koliko se je v jeseni posejalo ozimine, kakšen posevek jare pšenice je treba pričakovati, koliko znašajo stare zaloge žita, kakšne cene so vladale v svetu in kakšne je predvidoma treba pričakovati, kje se bo najbolje prodalo in kaj, kakšna je bila letina v posameznih državah, kje je gospodarila suša, kje so divjala neurja itd. Takim poročilom takoj slede nasveti, v čem naj kmetje pridelovanje omeje in katerim rastlinskim kulturam naj posvete več pozornosti. Kmetijsko proizvodnjo država vedno tako vodi in organizira, da odgovarja dejanskim potrebam in zahtevam konsumentov. Proizvodnjo skuša zvišati, stroške proizvodnje znižati, na trg hoče postaviti tipizirane pridelke, ki bi ustrezali potrebam in okusu konsumentov.

Le na ta način kmet svoje pridelke kar najbolj poceni proizvaja, proda pa jih lahko po najvišjih cenah, torej s čim večjim čistim dobičkom. Kmet s pomočjo države zasleduje kupčijske razmere: konjunkturo. Popolnoma se posveti pridelovanju takih pridelkov, ki dobro obetajo, in izkoristi vsako priliko, da svoje blago kar najbolj dobro proda. Ko vse tako stori in doseže pri prodaji pridelkov čim večji dobiček, je konjunkturo izkoristil.

Naša država ima poljedelski značaj in naši pridelki so v veliki množini namenjeni za izvoz. Kolike važnosti je torej za nas raziskovanje in proučevanje konjunktural Toda pri nas se za to nihče ne briga. Če se hočemo rešiti revščine, se mora za to vprašanje zavzeti ali država ali kaka kmečka organizacija. Kmetom je treba dati nasvetov in smernic, država jih ne sme pustiti, da tavajo v temi, in prepuščati njih delo slučaju. Kmetje naj se organizirajo in po svojih organizacijah zahtevajo ureditev kmečke proizvodnje po nekem načrtu. Tudi Kmetijska družba je v to poklicana. Tudi naše časopisje kmečkemu vprašanju in kmečkemu gospodarstvu posveča vobče še premalo pozornosti.

Kmetijsko knjigovodstvo.

Ako hočemo, da bo naše gospodarstvo uspešno, moramo vedeti, kaj naj pridelujemo, kak pridelek se nam izplača in nam prinaša dobiček, kolik je ta dobiček, kje imamo zgubo in kako veliko itd. Tega pregleda pa si ni mogoče misliti brez zapiskov, brez knjigovodstva. Kakor je knjigovodstvo potrebno trgovcu in tovarnarju, tako je potrebno tudi kmetu. Tudi kmetijstvo je v sedanjem gospodarskem sistemu pridobitni obrat in zato bi tudi kmet moral voditi knjigovodstvo, da bi vedel, kako se mu posamezne panoge izplačajo, kje smiselno in ekonomsko gospodari itd. Mnogi ugovarjajo, da je kmet preneroden in premalo učen. Tudi danski kmet je bil neuk in neroden, toda se je strokovno izobrazil in danes je vzoren kmet. V svoji hiši ima telefon in radio, v hlevu lahko prireja gostije, vodi pa tudi vzorno knjigovodstvo.

V podrobnosti tega vprašanja se tukaj ne bomo spuščali. Nekateri gospodarski strokovnjaki imajo o kmečkem obratu čudna mnenja, zlasti kar se tiče obrestovanja kapitala, vloženega v kmetijskem obratu. Svoje mnenje objavljajo v časopisih in raznih knjigah. Davčna oblast te podatke zasleduje in po njih dela tudi svoje sklepe in ukrepe. Proti previsoki odmeri davkov ne more kmet uspešno ugovarjati, ker nima stvarnih dokazov. Na podlagi urejenega knjigovodstva bi lahko dokazal, da danes on kot vodja obrata nima nobene plače, da zaslužek njegove družine dosega komaj zaslužek navadnega dninarja, ali pa še tega ne, in da kmetija trikrat ali štirikrat manj nese, kot mislijo razni strokovnjaki.

Kmečka zbornica.

Premislili smo nekaj perečih vprašanj in našli nekaj neposrednih vzrokov svoje revščine. Toda veliko vprašanj se nam bo še pojavilo, in to prav težkih. A zakaj kmetje ob vsem tem molče in zakaj so njihove zahteve tako prezirane? Vse to je posledica dejstva, da kmet nima stanovske organizacije, ker manjka discipliniranega in skupnega nastopa kmečkih ljudi. Strokovna izobrazba in močna organizacija sta kmetu neobhodno potrebni. Mladi kmečki rod kaže v tem pogledu več smisla in danes glasno zahteva kmečko zbornico.

Kmečka zbornica naj bo res kmetско predstavništvo in ne kaka pisarna. Potrebna ji je velika neodvisnost in široko področje. Zbornica mora biti stanovsko zastopstvo tako v javnosti kakor pred oblastmi in naj dela za gospodarski in kulturni napredek kmečkega stanu. Varuje naj njegove pravice in koristi. Zato mora imeti vpliv na vso zakonodajo, kolikor zadeva kmečki stan. Kmečka zbornica naj bi skrbela za izobrazbo kmečkih ljudi in zato zasledovala in pazila na razvoj ljudskih šol, da bodo v skladu s potrebami in zahtevami kmečkih ljudi. Skrbi naj za razvoj kmetijskega šolstva. Kmečka zbornica naj se bori za starostno in bolezensko zavarovanje kmečkega ljudstva. Kmečka zbornica naj bi vršila kontrolo, ko prehaja kmečka zemlja v druge roke. Skrbela naj bi za medsebojne stike kmečkih strokovnih organizacij doma in zunaj.

Kultura naše vasi.

Na svojo kulturo smo Slovenci lahko ponosni. V svetu slovimo zaradi nje in z našimi deli se oplajajo drugi kulturno visoko stoječi narodi. To pa nas ne sme zavesti, da bi prezrli nekatere napake, ki so se pokazale v našem kulturnem življenju.

Na našo vas je navalila civilizacija, ki spreminja v jedru kmečko kulturo in jo pomešanja. To je do neke mere prav in koristno, toda z njo se širi tudi plehkost, duševna razrvanost, brezverstvo, površnost in sebičnost. Tem pojavom morajo voditelji kmečke prosvete posvetiti več pozornosti.

Naši kmečki sinovi in hčere, ki morajo od doma v mesto v tovarne, se kaj hitro zgube in zabredejo. Zakaj? Ker po navadi vsi ti niso bili v zdravi družini. Pravo prosvetno delo ne obstoji samo v prirejanju iger, ampak v srčni, duhovni vzgoji ter obči in strokovni

izobrazbi mladine. Zato spadajo v program vsakega prosvetnega društva tudi predavanja verske vsebine, ki naj v mladih srcih utrde vero ter vzgoje v njih samozavest in katoliški ponos. Fant doma izpolnjuje verske dolžnosti in živi zdržno, ker ga nadzirata dom in okolica in ker je pač taka navada. Ko pa v mestu tega nadzorstva ni več in ker njegovo versko življenje nima prave globine, pade, zabrede in propade.

Mnogi mislijo, da je glavni namen vaše prosvete igranje. To pa je velika napaka. Igranje še ni vse. Igra mora tudi vzgajati, v človeku buditi plemenita čustva in zatirati neurejene strasti. Ako nima tega namena, ni vredna uprizoritve.

V naši vasi izginja značaj občestvenih prireditvev ter ugaša srčna prijaznost in skupnost. Naše prireditve moramo poobčestviti. Z nami naj se veseli in uživa vsa vas, zato svoje igre in prireditve naslanjamo na vaše praznike. Spored in oblika prireditve naj bo družinska. Ne igraymo plehkkih mestnih burk, ampak ljudske igre, ki izražajo slovensko dušo in njene ideale, ki budijo v srcih ljubezen do rodne zemlje in svojega doma.

Budimo v srcih mladih ljudi ljubezen do domovine, to je ljubezen do kmečkega doma in kmečke vasi! Da bo vas naši mladini domovina, mora z njo duševno zrasti in jo vzljubiti. Ta ljubezen do rodne kraja danes propada. Pogled naših ljudi je že oprt v mesta, v daljno okolje, a tega, kar se godi okoli njih, ne vidijo več. Domovinski čut mora zopet močno oživeti.

Odkrijmo studence ljudske duše, da bo iz njih zopet žuborel potoček legend in pravljic, ki jih že prerašča mah pozabljenja. Kako prijetni bodo zopet družinski večeri! Obnovimo šege in navade ob poroki, krstu, vpe-ljevanju, pogrebih, ob mlačvi, trgatvi, skupnih romanjih itd. Kar je še živega, ohranimo pri življenju; navade, ki izumirajo, poživimo; kar pa jih živi samo še v ustnem izročilu, skrbno zberimo, napišimo in dajmo tistim, ki zbirajo narodno blago.

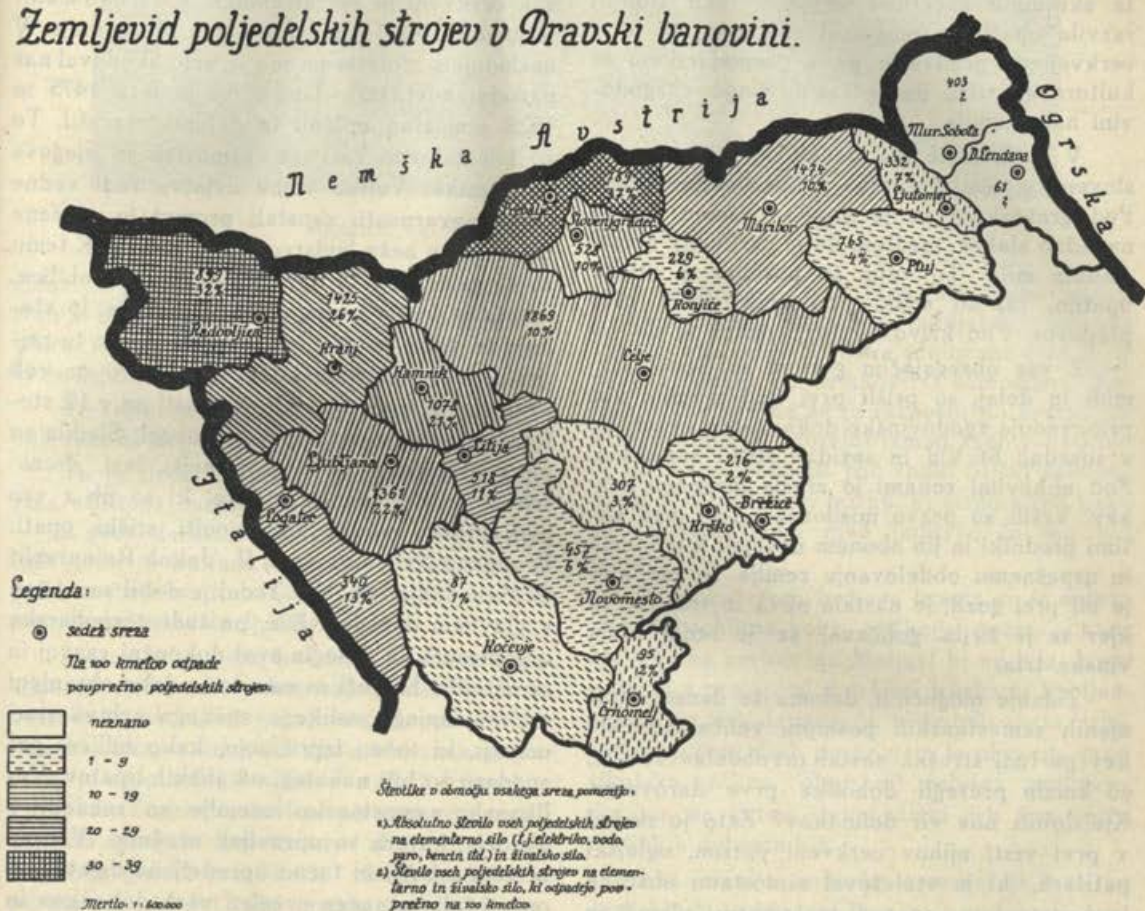
Stanovska zavest.

Delavci uspešno branijo svoje pravice, ker so organizirani in složni. V njih živi močna stanovska zavest. Pravijo, da kmečki stan ni upoštevan. Res je tako! Največ daje, pa najmanj prejema. Kmetu se bo njegov položaj bistveno zboljšal, ko bo imel več stanovske

zavesti in več stanovskega ponosa. V naših mladih ljudeh mora zrasti močna ljubezen do zemlje, kmečkega doma in dela. Saj je zemlja naš najzanesljivejši hranivec in najstalnejši delodajavec. Društva morajo z govorno in tiskano besedo ter z vsemi sredstvi buditi kmečko stanovsko zavest. Zvestobo do svojega stanu kmetu vedno bogato nagradi narava

ali ne in kako se mu obrestuje v posestvo vloženi kapital, takrat bo tudi kmečki stan enako upoštevan kot drugi stanovi. Zato se mora kmečki človek udeleževati raznih predavanj in strokovnih tečajev ter prebirati strokovne knjige. Kmečki fantje, ki so dovršili kako strokovno šolo, naj ostanejo na kmetiji. Mnogi mislijo, da niso več za kmečko delo,

Zemljevid poljedelskih strojev v Dravski banovini.

in Bog, ki je hotel različnost stanov, med katerimi je kot prvi in najstarejši stan blagoslovil kmečki stan. Ta stanovska zavest pa seveda nikdar ne sme postati kmečka bahavost.

Strokovna izobrazba.

Kmečki mladini je potrebna ne samo obča, ampak tudi strokovna izobrazba. Kmetu bo takrat najbolje, kadar se bo rešil iz teme zmot in nevednosti. Kmetu je treba strokovnih šol in strokovnega pouka. Kadar bo vsak kmet imel urejeno knjigovodstvo, da si bo sam znal izračunati, ali je njegovo delo sploh plačano

če so le malo povohali knjige. Kmečko delo zahteva velikega in vsestranskega znanja. Danes bo ostal in napredoval samo umen, strokovno izobražen kmet. S tem pa, da se najbolj nadarjena mladina odteguje naši zemlji, se stanje našega kmetijstva ne bo izboljšalo.

Naš kmečki človek je priden kot mravlja. A sama pridnost in garanje mu ne bosta pomagala. Skrbeti mora, da bodo otroci strokovno izobraženi. Mladi kmečki rod naj bo složen in discipliniran. Le v umnem in složenem delu bo slovenski kmet pričakal boljših časov.